

Sygn. akt I CSK 231/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2019 r.,

na skutek wniosku powódki z dnia 26 listopada 2019 r. o sprostowanie

uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2019 r.,

sygn. akt I CSK 231/18,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki pismem z dnia 26 listopada 2019 r. złożyła wniosek o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2019 r. przez wykreślenie słowa „nie” na stronie 19 uzasadnienia w zdaniu zaczynającym się od słowa „W konsekwencji”, a kończącym się słowami „zasady ciągłości planistycznej” lub inny sposób oddający sens całokształtu argumentacji Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprostowaniu mogą ulegać niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki popełnione również w uzasadnieniu wyroku. Dlatego też wniosek w tym przedmiocie wymaga merytorycznego rozpoznania, a w razie jego bezzasadności podlega oddaleniu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1976 r., I PO 9/76, OSNC 1976, nr 12, poz. 270, z dnia 15 kwietnia 1982 r., I PZ 7/82, OSNC 1982, nr 10, poz. 155, i z dnia 30 listopada 2011 r., III CZ 66/11, Biul. SN 2012, nr 2, poz. 11).

Zakwestionowane przez skarżącą słowo „nie” w zdaniu przytoczonym we wniosku o sprostowanie nie jest oczywistą omyłką. Wypowiedź Sądu Najwyższego ma charakter ogólny i odnosi się do różnych stanów faktycznych istniejących w okresie przerwy w obowiązywaniu planów. Zarówno takich, w których po wejściu w życie nowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie jest możliwe korzystanie z nieruchomości w sposób przewidziany w poprzednio obowiązującym planie, jak i takich, w których po wejściu w życie nowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest możliwe korzystanie z nieruchomości, które było dopuszczalne w okresie „luki planistycznej”, a nie przewidywał go poprzednio obowiązujący plan.

W konsekwencji Sąd Najwyższy używając zakwestionowanego przez skarżącą sformułowania nie tylko nie zaprzeczył możliwości porównania przeznaczenia funkcjonującego w poprzednio obowiązującym planie miejscowym z przeznaczeniem nieruchomości obowiązującym w planie aktualnym, w związku z istnieniem przerwy w obowiązywaniu planów, ale bazę do porównań będących

podstawą stwierdzenia ograniczeń w korzystaniu nieruchomości odnosił do szerszego kontekstu porównawczego.

Z przytoczonych względów na podstawie art. 350 § 1 w zw. z art. 398²¹ oraz art. 391 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aj

ał